

Victorița Duțu Există un Tu

Poeme

2016

Există un Tu
la care lumea să
privească
există un Tu
în jurul căruia
lumea se rotește
El pășește tăcut
către fiecare privire
către fiecare pas
și drumul lăsat
în urmă
devine lumină

Acum infinitul este
Doar o gândire
o stare a minții
Ce-și făurește căi
Și infinitul pătrunde
În simțirea firii
Făcând loc
Luminii
Ca-n ziua dintîi.

Acest infinit
E trăit cu
Putere
În cele ce sunt
Ale lumii ei
Mâna scrie
Cuvintele cheie
Și sufletul
Cuprinde în el
Nesfârșirea
De infinit
Ce este pasul
Tău
Făcut în
Lumea celor ce
Sunt cu
Omul ce
Crește în Tine
Cu sufletul
Infinit
În infinitul
Tău

Infinitul
L-ai așternut
La picioarele Tale
Pasul Tău
E infinitul
Din lume.
Fiecare pas
Este infinitul Tău
Și lumea
Cu omul din ea
Își găsește
În Tine
Infinitul său.

Cuvântul infinit
Zidește lumea
Tu ești marele Tu
Al lumii noi
Lumea e nouă
Și totodată veche
Pentru că ea
Are în ea însăși
Veșnicia ei
Construită de Tine
Tu cel ce ești
Din toate în tot
Marele Tu al ei.

Tu ești numai cer
Un alt cer
Dincolo de cer
Ce ai adus
Cerule de
Deasupra noastră
În materia
Noastră lăuntrică
Și ai transformat
Greutatea substanței
În ușurătatea
Cerulei
Care ridică
La el
Tot ce-i ceresc
Tot ce este al lui
Și al Tău
Revărsat
Peste lumea
Devenită
Substanță grea
Ce-și caută
Ideea
Izvorâtă
Din rostirea Ta
Către ceea ce este
Să fie.

El e Mirele lumii
Ce transformă
Lumea
În scânteii de răsărit
Prin
Cosmosul călător
Spre veșnicia
Ce cuvântă
În lumea de-aici
Cuvintele
Lui
Devenite miracol
Al firii.

Iată Mirele vine
La miezul nopții
Când întunericul
E cel mai mare.
Tu pătrunzi în lume
Aducând lumina
Și construiești
Drumuri de stele
De la inima Ta
La inima noastră
Ca noi să
Te putem cânta
Și căutarea noastră
Să se sfârșească
În iubirea Ta.

Tu în întuneric
Ai săpat
Porți de lumină
Și ai construit
Poduri de înțeles.
Cuvintele Tale
Semădate în lume
Au făcut să crească
Mândre grădini
Prin care oamenii
Tăi ce se hrănesc
Din cuvintele Tale
Să se bucure în
Frumusețea lor
Că Tu ești cu ei
Și ei își duc viața
În Tine.

În întunericul
De piatră
Ai semănat
Cuvintele
Tale ce sunt
Lumină.
Tot ce era întunecat
Pe pământ
A devenit
La fel ca cerul
Plin de stele
Luminat de steaua
Cuvântului Tău
Semănat peste
Pământul devenit
Grădină de stele
Ce fac să fie prezentă
Lumina cuvântului
Tău.

Cosmosul întreg
E ca o celulă
Luminată prin interior
De legea Ta.
Stelele strălucitoare
Din zare
Sunt cuvintele Tale
Ce strălucesc
Cu înțelesul
Dăruit peste firea
Ce crește prin ele
Să devină și mai mare
În tot ceea ce Tu
Ai creat
Pentru a fi în lumea
Omului de acum
Cea mai mare
Frumusețe a lumii
Pentru ca lumea
Prin cuvântul
Tău să devină
Cea mai mare bucurie
De a fi a lumii
În eternul ei
Zidit de Tine
Și susținut de Tine
Tu cel ce ești.

O lume întreagă
Te dorește
Tot ce e gând curat
Este al Tău
Tu curățești lumea
Prin cuvintele Tale
Și tot ce-i pur
La Tine se întoarce
Neîntinat în
Lume mergând
Cu Tine de mână
Ca la Tine să
Revină mai pur
Și mai mare-i tăria
De a fi în lume.

Tu ești Mirele lumii
Ce-și aduce Mireasa
La sine
Ai făcut din lume
Mireasa Ta
Și un al loc
I-ai pregătit
În fire
Tu cel ce ești lumină
Din lumină
Pururi ales
În toate ce sunt
Ale firii
Ca Tu
Să le fii
Cel mai de preț
Înțeles.

Iată Mirele vine
La miezul nopții
Construind
Punți de lumină
Prin univers
Drum de stele
Presărat în lume
Și fiecare celulă
De suflet alege
Să fie de la el
Însuși spre
Drumul făcut
Lumină din inima
Celui ce caută
Către iubirea
Celui ales să fie
Drum și
Lumină în cele ce sunt
Alui Lui
Aduse în fire
Prin cuvântul
Luminii Lui.

Inima Te-a ales pe Tine
Tu ești făuritor
De lumini
Inima alege
După dragostea ei
Și nevoia ei de fericire
Și drumuri de stele
Se nasc din
Locul unde zidești Tu
Către Tine
Tu cel ce ești.

El e Mirele lumii
Dăruindu-i ei
Mireasa cea mult
Dorită
Scânteii de răsărit
În prefacerea ei
Infinită
De la ceea ce este
Acum
Către dincolo
Al celor ce
Sunt în lumea
De astăzi
Și lumea de ieri.

Scânteii de răsărit
Se aruncă-n lumea
Ce le crește cuvânt
Lumea cuprinde
Lumini
Prin cei ce răsar
Lumini peste fire
Și iată că ea
Îmbracă acum
O altă haină
Îmbrăcată în tot ce-i
Al ei.
Ea devine
Mireasa din răsărit
Mergând cu atâta
Iubire
Către Mirele ei.

Scânteiază
Apusul de soare
Parcă un alt soare
A răsărit.
Tot ce a fost
Trecător în lume
Dispare și
Se preface acum
În marele înțeles.
Cuvântul Tău,
Al Mirelui,
Se revarsă în lume
Cu tot ce-a
Crescut în Tine
Prin cuvântul
Tău ziditor
În lumea
Ce este a Ta,
În marea Ta taină
De a fi în lumea
Ce Te urmează pe Tine
Tu, Mirele ei.

Parcă s-au despiciat
Cerurile în două
Și Mireasa a fost
Scăpată
De lumea ce-o dorea
Să fie
Și existența ei
Claustrată acum
Se transformă
În bucuria de a
Fi Mireasa ce-a fost
Pentru a fi cu
Mirele ei în lumea
Ce a devenit
Lumină în cel
Ce a creat lumea
Numai pentru lumină
Pentru a fi
Lumină în
Veșnicia ei.

Iată Mirele vine
Și pășește cu
Sclipiri de infinit
Către răsăritul
De necuprins al
Firii și tot
Ce era în umbra
Uitării
Se hrănește
Acum din înțelesul
Lumii de dincolo de
Răsărit
Pentru a fi cuvântul
Ce face să zidească
Alte lumi ale
Luminii
În toate cele ce sunt
Aici și acum.

Port în mine
O grădină ascunsă
Cuvintele Tale
Mă cresc din nou
Către ceea ce sunt
Acum atât de mică
În fire
Către Tine, eu cea care
Trebuie să fiu
Cea mare în lumea
Îmbrăcată
La fel ca și mine
În cuvântul Tău.

Mișcarea în cerc
E una infinită
În jurul Tău
Tu care ești centrul
A toate cele ce sunt
Dar când distanța
Este atât de mare în timp
Timpul se întoarce
După Tine în mersul lui
Aducând lumea
Din nou la Tine
Tu cel ce ești
Dincolo de orice
Înțeles al lumii.

Timpul a devenit
Mesagerul Tău
Prin care lumea
Călătorește spre Tine
Pentru fiecare suflet
Există un timp
Mărginit în care
Începutul și sfârșitul
Își au temeiul ultim
În Tine

E o zbatere permanentă
A timpului ce ne
Zidește pe noi în
Lumea creată de Tine
Ca noi să creștem
Spre Tine
Alte lumi
Și totul să fie
Restaurat
În lumea păcii
Zidită de Tine
În mergerea noastră
Prin timp
În eternitatea
Ce Te înconjoară
Pe Tine asemeni
Luminii ce se
Învârte prin univers
Aducând vedere
A tot ce este
Spre soarele său
Dătător de
Lumină.

Fiecare privire
De-a Lui
Revărsată peste lume
Este un alt cuvânt
Ce ajunge la inimă
Ca inima să înțeleagă
Legea Lui aducătoare
De pace și
Pacea Lui veșnică
Lumea să pășească
Transformată, iată, din nou
Prin lumina
Lui pură
În mireasa Lui
Ce a primit
Veșnica binecuvântare
De a trăi
În lumea Lui
Restaurată
În sărbătoare.

Golul din mine
Umplut de
Sămânța
Cuvânt
Germinată
În ființa din mine
Să crească
În plinul
Măreției Lui
Cu mine
Transformată
Într –un nou
Plin ce umple
Golul făcut
În lume
Pentru a
Deveni
Un cuvânt
Atât de frumos
Al Lui
Așezat în lume
Cu atâta mărire.

Tu așezi
cuvintele Tale
în cele ce sunt
pentru a le face
mărețe
în Tine.

Căutând
În tăcere
Pasul Tău
Cobor cu privirea
Încet
Spre istoria
Ce devine prezent
În cele ce sunt
Curgătoare
În lume.
Doar cugetul stă
Și-n așteptarea
Lui pură
Cuvântul Tău
Devine moment
Al sămânței ce crește
Privirea interior
Spre Tine.

Eliberat de
Povara uitării
Cuvântul Tău
Înflorește
În mine
Ca un măslin.
Eu ridicată
Din umbra lui
Peste mine
Mă agăț de
Fiecare fruct
Și privesc
Lumina ce vineri
E de la Tine
Către începutul
Creșterii
În lumina Lui.

Cuvîntul Tău
E un fruct
Semănat
Peste lumina
Ce se hrănește
Din el ca să fii
Prin lumina lui
În lumina creată
De Tine
Frumusețea ce nu
Apune
Și nu se oprește
Din firea ei
De a fi.

Mă ridic
Din umbra necunoscutului
Ce se așterne pe
Inima mea
Mintea mea veghează
Către lumină
Și agățată de razele
Înțelesului
Izvorât din cele puse
De Tine
În lume
Mă ridic să fiu
Ceea ce aș fi
Putut fi înainte de a fi
Umbra așezată
Spre mine.

Colindând
Înțelesurile
Ca niște porți
Rotitoare spre cer
Mă învârt
În propria casă
A minții
În care Tu locuiești
Și mă chemi să fiu
Vrednică de Tine
Pentru că Tu
Te-ai așezat
Să fii
Locuitor
În casa
Lumii...

Un moment
Al istoriei
A privit
În ochiul meu
Lăuntric
Și ne-am privit
Unul în altul
Eu cea de acum
Și aici
Și el moment
În mine
Ca prezență
A ceea ce a fost
Și va fi să fie.

Um moment
Al istoriei
A privit
În mine și
Eu o prezență
A tot ce a fost
Am privit
La rîndul meu
Ca un moment
Al uitării.
S-au născut
Parcă dintr-un
Moment
Două lumi
Ce au început
Să crească
Una spre alta.
Eu ca o lume interioară
Și ea una
Exterioară
Venită spre
Mine eu
Cea revărsată
Din lăuntrul
Privirii
Spre momentul
De-atunci

Ce-a devenit
Acum!
Și acel moment
M-a înconjurat
În taină
Cu lumina
Cuvântului
Semn
Și eu în mine
Am văzut cum
A început
Să crească
O nouă lume
Din cuvântul
Ce-a semănat
În crșterea lumii din mine
Lumina Lui
Devenită drum
În privirea mea
Din mine
Către privirea
Devenită moment
În timpul
Ce ne-a cuprins
Împreună
În creșterea lui.

Momentul acela
Traversând
Istoria cu putere
M-a lăsat
Să dau timpul
La o parte
Ca două ferestre
Deschise
Traversate
De două perdele albastre
Ce au lăsat lumina
Să pătrundă în mine
Și drumul
A început să se nască
Din privirea mea
Către ziua dintâi a lumii.

Tu ai facut
Un pas
În prima zi
A istoriei
Și pământul
S-a rotit
Invers
În jurul Tău
Tot ce a fost
De atunci
Privire în lume
S-a priment
În el prin
Cuvântul Tău.

Sufletul meu e o pasăre
Privirea mea
O altă pasăre
Gândul meu
O nouă pasăre
Și toate aceste
Păsări se așează
Pe ramurile unui copac
Ce a crescut
În pădurea Ta
Unde lumina
Nu apune!!

Și lumina pleacă totuși
Și se întoarce mereu
E alungată de
Nevoia păsării de-a dormi
Și când se trezește
O altă lume visează
Pentru că în vis
Nu a uitat
De țara ei îndepărtată unde trebuie
Să se întoarcă mereu.

Călătoresc cu
Pasărea gândului meu
Către ținutul
Gândirii călătoresc cu
Cealaltă pasăre a
Mea
Către ținutul
Luminii
Cuvântul devine
Cel dorit care face
Să crească cuvinte
Și în lumina
Cuvintelor semn
Toate devin o
Călătorie
Către lumea
De început
Din care izvorăște
Lumina
Fără să apună.

Pietrele
Existenței
Sunt treptele
Nemuririi
Ele se aprind
Pas cu pas
Pășesc pe câte
Una cu atâta
Grijă ca să nu o
Clintesc
Din locul
Pe care stă
Ea susține
Prin tăria ei
Un sens de
Nezdruncinat
Al existenței
Și eu fac cu grijă
Câte un pas și
Transform spațiul
Ca loc în sus
Spre ceea ce este
Ca prin este-le
Pietrei de
Neclintit
Făclia să țintescă
Către zările
Firii
Ce au în ele cântul
Tău
Ca poartă de trecere
Din țării
Spre Tine.

Cuvântul Tău
E piatră
Zidită-n temelia
Lumii
Fiecare cuvânt
E un loc
Ca punct de trecere
Spre o nouă lume.
Privesc cu atâta încredere
În ceva neștiut
Știu că este ca
Privirea Ta
Ațintită spre
Lume
Când totul tace aici
Se aude lumina
Cum clipocește încet
Roua răsăritului Tău
Peste lumea
Ce-l ține în sine
Pe om
Ca cea mai aleasă floare
În cuvântul Tău!
Totul restaurat
În Tine privește
Din nou
Ca prima dată
Și cuvântul
Ce-a devenit om
Sădește în lume
Puterea de-a privi
În cele ce sunt
Și-n tăria de-a fi
Ca la început
În lume.

În fiecare punct
Al privirii
E un centru de foc
Pășesc spre mine
Cu îndrăzneală
Și gândul așteaptă
Să fie străpuns
Eu călcând
Pe drumul din fire
Și drumul primindu-mă
În firea lui
Ca eu cu fiecare
Pas făcut cu
Teamă în lume
Să caut cuvântul
Semănat în
Cele ce sunt
Și eu rostind
Cuvintele-n mine
Drumul mă duce
Spre cele ce sunt
Ale Lui puse
De la început în lume
Drumul e unul din cele
Nesfârșite ce-și are
Sfârșitul în cuvântul
Lui ce-a făcut
Lumea prin cuvinte
Ca eu să devin
Un cuvânt al Lui.

Drumul mă primește
Să fiu în tăcere
Un cuvânt al Lui
În cele ce sunt
Eu creez parcă
O floare în lume
Și toate cele ce sunt
Sunt ale Lui și eu
Așez o floare
A cuvântului
Din mine
Lângă floarea
Lumii devenită cuvânt
Cuvânt ziditor
Către El
Ca o nouă lume.

Tu ești ziditorul
Copacului
Și altcineva grădinarul
Eu sunt doar cea care privesc
Să înțeleg cuvântul
Care mă crește
Floare în lume
Și pentru Tine
Doamne,
Să înfloresc!!

Sufletul e la granița
Dintre lumea finită
De-aici și lumea
Infinită ce-l așteaptă
Și sufletul este cel
Care aduce infinitul
Luminii în finitul
Lumii concrete de
Aici
Granița formei
Marchează legătura
Dintre ceva de acum
Cu ceva infinit din
Afară.

Sunt o formă
Țintită
În zidul lumii
Eu formă
În lume
Experimentând
Mărginitul
Și eu formă finită
Visând
Infinitul
În marginile
Ei
Cu dorința
De a păși
Din
Interiorul
Mărginit
Către nemărginitul
De-afară.

Prins între două
Limite cuvântul
Se zvârcolește
În sine.
Privește între
Stânga și dreapta
În sus și în jos
Și locul pe care-l
Vede nu-l susține
Pentru că el
În firea lui
Caută un alt loc
Și un alt spațiu
În lume.
Determinația lui
E goală de
Conținut.
Stau ascunsă
În granița lumii
Și privesc golul creat
De cuvântul ce ar fi
Trebuia să zidească

Alte lumi
Și lumra ce ar fi
Putut fi
Nu este
În zidirea lui
El, cuvântul
Își cere dreptul
De a fi o
Ordine în spațiul ce-l cuprinde
Ca spațiul să
Devină plin
În golul ce se crede
A fi
Stăpânitor peste
Lume.

Eliberat de căutarea
Lumii
Cuvântul
Pătrunde în lume
Cu un alt cer
Parcă aş fi
Singură în lume
O! Şi câte ceruri văd
Oglindite în marele
Cer ca un aşternut
Peste orizonturi
Aşezat pentru a face
Cărări spre ceea ce
Nu poate fi
Decât punctul
De foc
Al începutului
De lume.

Construiesc cu
Mâna drumuri de cer
Un nou cer se arată
Încă și tot așa tot
Mai sus până
Ce lumina se
Construiește pe sine
Pentru a crea măreață
Un alt cer și
Tot așa mai
Departe tot
Mai sus
Tot mai înalt
Este următorul cer!
Doamne!
Câtă frumusețe
În creșterea asta a Ta
Infinită
Așezată în lumea
Măreției Tale
Ca Tu să fii
Unicul ei îndemn!

Ocolesc înțelesul
Cu privirea.
Mintea e cerul
Sufletului
În mersul său
Către cel ce a
Construit cerurile
Ca trepte de foc
Către El.

Fiecare cer
E un alt infinit
Și fiecare treaptă
E din nou infinită.
Drumul spre El
E un infinit în tot
Și această mergere
Este infinită
Pentru că El a
Construit prin
Lume
Drum de infinit
În așezarea lumii.

El și-a construit
Infinitul
Așternut al
Picioarelor Sale.
Cerul infinit
Spre care zburăm
Este cerul
Pe care El pășește.
Noi l-am numit
Drum al mergerii Lui
Dar El este dincolo
De drumul ce-l
Căutăm cu
Privirea în oglinda
Sufletului
Ce se privește în el
Pentru a vedea
Drumul său, al sufletului, al
Pasului său făcut
În oglinda cerului ca el
Să-și dorească să
Zboare către El
În cea mai mare
Frumusețe a lumii!!
Doamne!
Fă să nu mă mai tem.

El și-a făcut
Din cer ca un
Așternut al
Picioarelor Sale
El și-a făcut
Din infinit un drum
Prin creația Sa.
El a făcut
Drumuri infinite
Pe cerul sufletului
Din momentul
Din-tâi
Din nașterea Sa în
Lume către viitorul
Ce-l cuprinde
Prezent
În infinitul
De cer
Ce-l aduce în suflet
Ca prezență
Eternă în
Cele ce sunt
Ale lui
În lumea creată
De El!

El și-a construit
Din cer
Așternut al picioarelor
Sale!
El a făcut din cer
Infinitul Său
El a construit
Cerul etern în lume
El a făcut
Drum de infinit
În cer!
Infinitul este drumul
Pe cerul din suflet
De la nașterea Sa
Către acum.
Totul devine moment
Etern în lume
Căci a construit
Începutul în
Infinit cu cele
Ce sunt ale lui
În lume.

El a construit din cer
Așternut al picioarelor
Sale
Lumea este un pas al
Său
Fiecare pas al său
Peste lume
Este cuvântul
Său
Peste cele ce sunt
Și El susține prin
Pasul Său în lume
Lumea în sine
În cuvântul Său.
Omul privește acel pas
Cu grandoare.
Frumusețea pașilor săi
Este plină.
Totul este reorientat
Către El și tot ce este
Devine cerul din
Sine ca toate să
Curgă spre lumina Lui
Și omul să fie măreție în lume.

Un înțeles
Al lumii
Nesfârșit
Peste lume
Piatră în temelie
Ca o oprire
De infinit
În cele ce sunt
Piatră susține
Biserica-n lume
Și mireasa
Pășește cu grijă
Regină
Către Mirele ei
Ținând infinitul
În mâna cea
Stângă.

Înțeles căutător
Către un înțeles
Mai adânc
Piatra așteaptă
În trăinicia ei
Să construiască-n
Lumină
Porți spre nesfârșit
Totul e clădit
În lumină
Și piatra e
Semn
Spre cel nesfârșit.

Biserica stă zidită
Pe piatra credinței
Tăria ei e marele
Mesager
Ea e consistență
A unui loc
Din limină
Și așezarea ei
E începutul
În marele sistem
Al luminii
Ce curge peste tot
Prin lume
Ținând prin sine
În unitate
Lumea în devenirea
Ei în cele ce
Sunt pentru
A se dori a
Cunoaște.

„Pe această
Piatră
Voi zidi biserica mea”
Cuvântul Tău
Zidește înțelesul lumii
Pe cuvântul Tău
Lumea se zidește
Din temelii
Biserica Ta
E unitate în lume
Lumea toată
E biserica Ta.
Sufletul dănuiește
În cele create
De Tine
Toate sunt
Infinite
În ordinea lor
Tu ești cel
Ce așterni
Infinitul în lume
Tu ești infinitul
Din toate
Infinitul este al Tău!

Născut într-o
Ordine tăcută
Totul se descoperă
Încet prin înțeles.
Rostirea e doar
Privirea mută
Și totul se retrăiește
Încet, ca la început
Unde doar
Sufletul privește
Mut de
Frumusețe
Lumea ce-l
Așează prezentă
În cele ce-l
Privesc pe El
Cu fericire ascunsă.

Sufletul este
Doar călător
Entitate ascunsă
Cu înveliș
Uimitor al materiei vii
El străbate lumi
Mărginite spre
Nemărginire
Și trăiește
Din veșnicii
Lumea de început
Spre care se va
Reîntoarce
Ținând viitorul
În mâinile lui
Aducătoare de pace

Mesager al infinitului
În lume
El trăiește cu putere
Fiecare ascundere
De neînțeles
Și o ține la el
Cu cea mai mare
Taină, făcând
Infinitul și mai
Prezent
Prin ascunderea
Lui în cele ce
Sunt mărginite
În lume.

Acel crez
Al lumii
Strigă în mine
Eu sunt
Crezul lumii
Înfășurat
În idei
Parcă lumea
Din mine
Întâlnește
O nouă lume
Și transformate
De înțelesuri
Lumile se
Nasc pe ele
În alte
Lumi noi.

Un ceva tainic
Zidește în mine
Și tăinui
Cu mine
În cuvântul
Din ieri
Și totul
Mă transformă
În tot
În cuvântul
Din mine
Ce-și zidește
Casă
În ziua de ieri.

Casa de astăzi
E zidită
În pașii
Făcuți ieri
Și pasul de mâine transformă
Lumea de azi
Într-o
Nouă casă
Eu zidesc
Case noi
Din ceea ce
Am astăzi
Și fiecare
Locuire mă trăiește
În toate
Spre casă
Cuvânt
Ce-și zidește
Mâinele
În cuvântul
De astăzi.

Casa de
Astăzi
E pământul
Întreg
Călător
În drumul
Neștiut
Al infinitului
Pare că stă
În mișcarea
Lui mută
Și câte
Zidiri
Poartă în el
Case ce ascund
Veșnicii
Ce se
Vor descoperi
În adâncul
De locuit
În casa
Cerului
Ogîndită spre El
Ca o nouă casă.

Casă din
Cer
Mi-am făcut
Și viitorul
Din ea
Mă privește
Pe mine
Cea de acum
Din trecut
Și el
Își întinde mâna
Spre noua
Lui casă
Înfășurată-n
Lumina
Celui fără
De început.

“ În casa Tatălui meu
Multe
Locașuri sunt ”
Și ele privesc
Din viitorul
Ce va urma
Spre trecutul
Ce acum
Este astăzi.
Nici un semn
Nu face veșnicia
De cel al
Așteptării
Ca tot ce este
Făcut din
Lumină
Să se zidescă
În viitorul
Nou,
În eterna
Casă.

Locuirea
E spațiul
Umplut
De spiritul
Gândului
Fără de timp
Locuirea
E starea
De-a fi
Lângă El
Cel ce a
Locuit o vreme
În împărăția
Comună a
Oamenilor
Ce a devenit
Doar istorie.
Pasul făcut
Lângă El
Din ce este aici,
Concretul
De astăzi
În locuirea
Luminii
În momentele lui
Construit
Pentru noi
În noua
Lui casă

Drumurile
Se întretaie
Între ele
Un exterior
Venit din afară
Mistuit în
Interiorul
De foc
Ce-și arde
Lumina
Ca ea să
Lucească
Până dincolo
De cel văzut
Către taina
Spre care
Doar lumea lui
O ascunde
Făcând-o crăiasă.

Tu ești
Ceva-ul
Necunoscut
Ție însuși.
În tine
Se întretaie
Mai multe drumuri
Și cât de dureroase
Devin ele
În tine
Când tu
Trebuie să le
Străbați
Pe cele paralele
Ce se luptă
În tine
Care să câștige.
În două e strivită
De cuvântul
Înfășat în lumină
Și lumina
Devine ascunsă
În cuvânt
Făcând din
Drumul lui
Biruință în tine
Tu cel ascuns
Văzut în
Cel care este
Numai Lumină
A oamenilor
În credința
Lor pură.

Locul
E vâsla
Care mă poartă
Pe valuri.
Tot ce trăiesc
Mă scufundă
În el
Și cu greu mai
Văd drumul
Înfășat
În lumină
Prin cuvântul ascuns
Ce ascunde
În el
Lumina din veșnicia
Ei pură.

Cât amestec
De sentiment
În cuvintele astea
Și doar unul
Singur e salvator.
Concretul lui
E topit în lumină
Devenind lumea
Nouă ca în
Lumea
Din-tâi

Tu privești
Cu temă
În cuvântul
Ce te ascunde
Sfios
Și câtă gingășie
Îți presoară
Lumina
Te devii
În taină
Un cuvânt
Ce a înfășat
Lumina
Din lumea ei
Pură.

Crești în
Lumina din cuvântul
Ce se ascunde
Și doar privești
Și te înalți
Și tăcerea
Devine și mai mare
În afare-le izbitor
De atîta concret
Ce așteaptă să fie
Spălat
De pasul tău
Crescut
În cuvântul
Ascunzând lumină.

Concretul de aici
E năucitor
Te privește tăcut
Cu atâta dorință
De schimbare
El te învață
Tăcut
Cât de mare
Este fiecare
Punct al trăirii
Și te așteaptă
Să îl pășești
Transformându-l în curgerea lui
În drumul
Căutător de
Sens în lumina
Născută din
Lumina pură.

Totul e
Alcătuit
Din cuvinte.
Ele sunt
Semițele de divin
Și devin prin
Tine alte lumi
Și lumile la rândul lor
Înfloresc în semițe
Ce cresc prin tine
Înflorind și
Mai mult
Alte lumi.

Fiecare
Treaptă
E o facere
La fel ca
Facerea
Dintru început.
Ceva măreț
Se naște în tine
Și ție îți construiesc
Prin ea
Măreția semănată
În tine.

Tu descoperi
Acum
Parcă pentru
Prima dată
Că ești cuvânt
Și cuvintele tale
Sunt o casă aleasă
Ele îți fac ție
Locuirea
Gândului tău
În minunea de a fi
La tine
Acasă
Acasă cu El
Așa cum El
Ți-a zidit
Dintru început
Marea ta casă.
Privește
Cum au construit
Prin tine
Cuvintele
Și câtă frumusețe ai
Zidit
Prin cuvântul
Lui ce
Te-a călăuzit
În drumul
De întoarcere
La tine
Acasă.

Ce minune
A fost
Pentru tine
Drumul de început
Întors către
Casă și toți pașii
Au fost
Doar cuvintele
Ce au îmbrăcat
Lumina
Din cuvintele Lui.

Fiecare pas făcut
Prin calea firii
E cuvântul
Înfășurat
Într-o taină
Ascunsă
Ce se rostește
În interiorul
Trăirii
Făcând cu putință
Nașterea
Unui nou început.

Să nu te temi
Să nu te temi
Să nu te mistui
În teamă
Să nu-ți fie
Teamă de
Cuvintele tale
Ce te zidesc.
Ascultă doar
Cuvântul
Ce în taină
Cheamă
Și fă loc luminii
Ca în ziua cea
De la începuturi.

Cu greu
Te naști
Din cuvinte
Ești doar spirit
Și de aceea
Atât de tăcut
Nevăzut
Trăiești cele ale firii
Speriat de lume
Înapoi către
Tine privești
Și călătorești
Cu pași repezi
Către cuvântul
Ce te-a zidit
Lumină
Din început.

Tu luminează
Îmbrăcată
În cuvânt
Ai rostit
Lumii
Cuvintele tale
Și tot ce era
Cuvânt
În tine
S-a rostit
Pe el însuși
Cuvânt
Pentru prima oară
În privirea lumii
De început.

Pasul Tău
A devenit
În lume
Cuvânt.

Victorița Duțu este absolventă a facultăților de matematică-1995 și filosofie-1999, Universitatea “Al. Ioan Cuza” Iași. Este profesor de matematică, titular, la Liceul Teoretic “Traian” București. A câștigat premii naționale și internaționale de poezie și a făcut expoziții de pictură în țară și străinătate. În matematică este pasionată de spațiile infinite dimensionale. Ambasadoare a Păcii, în cadrul Organizației Internaționale “The Universal Circle of the Ambassadors of Peace” din 8 ianuarie 2011. Membră de onoare a Casei de Cultură “Naji Naaman” –Liban și a mai multor societăți de poezie din străinătate, printre care “Poetry Society of America”, New York. A expus la New York Artexpo Pier 94, unul din cele mai mari târguri de artă din lume, în 2015; la "Oxford International Art Fair", 2015; la Brick Lane Gallery – Londra; la Berlin, Germania-2015; la Casino Velden, Austria- 2014; Viena, la “Time” Gallery, 2014; centrul Franței la Chouzy-sur-Cisse, musée “Matra” și Biblioteca “Jacques-Thyraud” 2014. A expus la Sanremo, Italia, în timpul Festivalului de muzică, la Galeria "La Bonbonnire" 2013; Polonia și Elveția 2007.

www.victorita.dutu.wordpress.com